

Føroya
SOSIAL-DEMOKRATUR

Blaðstjóri
VILHELM SØRENSEN
Prent:
A. ØSTER

YMISK TÍÐINDI

Í staðin fyri Hákun Djurhuus, hevur lögtingið valt Fr. Bláhamar til umboðsmann í Grönlandsfelagnum.

Tjaldur siglur av Havnini í kvöld til Keyppannahavnar.

Havnar Tennisfelag boðar frá at innhýsisiskappingar byrja í morgin.

Kantatukór av Akureyri á veg til Danmarkar sang á tinghúsvøllinum seinasta friggjadag.

Fríggjadagin kom Viðoy við 120 t. og Eirik Jall við 180 t. á Klakksvík eystaneftir.

Í vikuni, ið lokin var 21. í 5 veiddu Klakksvíkár bátarnir 109 tons.

Jóannes Patursson og Nólsoyar Páll hava avreitt kongafiskin til fiskamjólsvirkið hjá Kjölbro í Klakksvík.

Leygdagin fór Lilie og í gjár Polarstjörnan til Grönlands.

Við Drottningini seinast var ein roysningaungi til Zoologiska havan í Keyppm.

»Leivur Øssurson« kom á Tvør-

oyri í gjár, teir hava danskan post við, væntandi kemur hann norður í dag í Tjaldinum.

»Viðoy« landar í Havn, fiskurin skal turkast her.

Kl. 4 í gjár hevði Terji 4 og Heykur 1 hval.

Eystnes partlandað í gjár 208 ks. 499 pund.

Á veg á marknaðin er:

Poppy 900 kassar. Ósi 300 kitt. Skálafossur 200 kitt. Dagstjörnan 300 ks. Njarðlingur 200 ks.

**Aðalfundur
sjónleikarfelagsins.**

Sjónleikarfelagið hevði aðalfund 29. mei. Nevndin tann sama uttan Pól Johs. Lindberg ið varð nývaldur. Sostatt er nevndin: Jákup Olsen formaður, Mortan Mortensen, Wiliam Heinesen, Ewald Arge, Pól Johs. Lindberg.

Sum tiltaksmenn vórðu valdir: G. L. Samuelsen og J. P. Henriksen.

Grannskoðarir: Einar Joensen og Mourits Mohr.

Felagið í peningi 61.000 kr og húsið óheft. Eitt lán uppá 18.000, ið er fyri stólarnar.

Størsta inntøkan er av kvikmyndarakstrinum.

»Í Sugguni« sjóleikurin ið leikaður varð í fjór gav 4.000 í undirskot. Og var tað fyrstu ferð teir leikandi fingi samsýning.

Virðið av fóstum ognum ætlast til um 200.000 kr.

Millum annað varð avgjört á fundinum at heita á nevndina at lata Ólavssökukabarettina fáa húsið ókeypis við tað, at endamálið hjá teimum er at geva út barnabökur fyri innkomnan pening.

Sætt og hoyrt.

Aftur av Norðoyastevnu.

Tá Tjaldur kom aftur av Klakksvík mánanátina varð dansað á dekkinum allan vegin suðureftir. Á brúnni stóð Thorstein Petersen og sang:

»Jeg har en ven, en rigtig sejler...«
Mundi hann hugsa um Rikard Long, vinmannin hjá Eisenhauer.

Kjartan Mohr er í Danmark, Sofus Olsen skrivari heima á Sandi.

Í seinastu Dimmu lýsir ein toybúð í Havn um »stóran avsláttur uppá tollkjólar«.

Vit hava nú fingið hesa lýsing:
Tollarnir í lögtinginum til sølu við 75 % í avslátt. Um ynskist fylgir landsstýrið við.

P. s. Vörurnar verða ikki tiknar retur.

P. J. Endurroyting
telgr. adr. »Fullveldi«.

TRYGGINGARSAMBANDIÐ
FØROYAR

Føroya Kriggstrygging .. telf. 372

Føroya Sjóvátrygging ... telf. 372

Føroya Brunatrygging .. telf. 372

Føroya Vanlukkutrygging telf. 221

Vit tryggja:

**Bátar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagóðs
bilar o. a.**

Føroyingar eiga at tryggja
í landsins egnu trygging -

— Eg eri so forargaður inn á skrivstovugentuna hjá mær. Hon situr og floytar, meðan hon arbeiðir. —

— Ver glaður yvir tað. Min bara floytar.

— Tá hann gifti seg við dóttirina lænti eg honum 5000 kr. —

— Ja, men nakað hevur tú fingið aftur. —

— Ja, dóttirina. —

Fólkakennari.

Vit komu niðan eftir Aarvegnum. Ein stríður fólkastreymur stóð omaneftir. Mitt í øllum stóðgar hann:

— Tú handan er ikki frá Havnini, hasa havi eg ongantið sæð fyrr. —

SKRIVIMASKINUR

verða umvaldar

Hans A. Nielsen
tlf. 266.

Hedin Brú: Fedgar á ferð. 11

gekk og grasaði á tí himmalska heimabeitinum og hevði nokk av øllum: »Her situr ein sjálvur, syndafullur, beinbrotin og svangur«. Men tá hvukku øll við, tí hann sprakk upp av beinkinum, út á gólv og rópti: »Devilin gali«. Tað var ein hōna, sum gjörði tað, hon sat uppi yvir og hevði dritið á halsin á honum.

Ketiliskona umbar eg fyri honum, hon plagdi at ansa eftir, at hōnurnar sluppu ikki so langt yvir, men nú hevði hon gloymt tað.

Men Klávus fekk ikki orðið fyri seg aftur og hvarv.

Tey læðu, sum eftir sötu. »Men synd er í vanlukudýrinum«, helt Ketil. »Dótturbóndin mátti mestur farið oman og egnt tey eina brosmu, haldi eg«.

»Tað skuldi so verið«, tekur Kálvar upp í álvara, »eg skuldi verið næstur til tað«. So fór hann.

Rætt tá sötu tey og ótu nátturða: salt og eplir. Men tá ið brosmurnar komu, gingu tey frá og fóru at kōka av nýggjum.

»Eg hoyrði soverðið óljóð í fjósinum hjá tykkum«, heldur Kálvar, »kúgvinn skuldi ikki verið leys«.

»Tað skal tú ikki taka fyri«, svarar Ketiliskona, »gott í teg, dóttirin, far út og bygg. Kálvar, gott í teg, far við henni«. Tað skuldi hann.

Tá ið tey komu út fyri dyr, sigur Kálvar: »Hetta var bara snet av mær, kúgvinn er ikki leys, eg segði tað bara fyri at fáa teg út og sleppa at friggja eina lōtu«.

»Tað var væl, tú gjörði tað«, segði hon, »eg sat rætt og hugsaði um, hvussu eg skuldi fáa tíðina at ganga, til brosmen var kōkað«.

So fóru tey inn í fjósið.

Tá ið Kálvar kom niðan aftur, gjörði hann seg bringubreiðan og ripaði við hurðunum.

»Tú var so leingi burtur, at tú brosmurnar frá teimum?«

»Nei, eg tosaði við gentuna hjá mær«.

»Ája, hvat segði tú við hana?«

»Eingin plagar at siga, hvat man tosar við gentuna«.

»So, plaga tey ikki tað? Tú segði henni væl ikki ýtini, vit brúktu?«

Tá hugdi Kálvar niður: Jú men hevði hann sagt tey, okkurt skuldi man tosa um, tá ið man soleiðsini kom saman: »Men hon sigur tey ikki upp aftini, tað veit eg, trúgvári er hon enn so«.

Mamma hansara slō hendurnar saman og stōrlæði: »Hann náði meg fyri tær, det er ein friggjari, situr og tosar um ýtir við gentuna. Hon kann ikki vera manngalin, síðan hon ikki traðkar teg út av húsinum«.

»Eg tosaði ikki bara um ýtir, eg ... eg ... segði eisini, at eg var gōður við hana«.

»So, og nam tú við hana?« argaði Ketil.

»Ja, ja, halda tit, at eg tori ikki at siga tað: Eg tók tvørtur um hana og mussaði hana fleiri ferðir, eg veit hvussu nógvur ferðir, men eg siga tað ikki«. So ónti hann teimum ikki aftur meir.

Best sum tey hava sitið og stuttleikað sær yvir Kálvar og verið kát, kemur kommunumaðurin inn. Tey stívna og stara.

Nei, tað var barastani smátting, hann vildi, hugdi inn á gólvið, soleiðsni. Tað var skattaefirstōðan, hann baldist við, og nú kom hann fram við her, so ...

»Men vit hava latið skattin«, siga bæði við ein munn, »skrivaði tú tað ikki upp?«

»He, jú, tað var ikki tí, eg segði soleiðsini. Hykkara skattur, tað er eingin vandi, so tað er bara hissimi so, eg bygg inn á gólvið, vita tit. Men nú fingi tit so fitt av sjónum seinastu viku, so um tit høvdu viljað skotið eitt sindur uppí hjá onkrum av synunum«.

Ketil og konan stara hvørt upp á annað: »Skylda teir skatt?«

»Nei, nei, einki soleiðsini netupp. Tað er mest hasin elsti, hann er komin eitt sindur í afturhōnd«.

»Nei, nei«, svarar Ketil málveikur, »eg eri nú ein hálvfjersinstjúguáragamal maður. Tað fara teir at gera sjálvir, sum yngri eru, at svara skattin, tað fer at vera harvið«.

»Tað er eisini tað«, tekur konan undir, »at um enn vit vildu latið nakrar krónur, so hevði tað einki munað, tí tað er ikki heilt litið, síðan tú kemur til okkara um tað«.

»Á jú, tað hevði munað, hvussu litið tað var«, lokkar maðurin.

»Ja, men eg hugs, vit fara einki at gera við hetta«, svarar Ketil til. »Vit hava eisini okkara at hugsa um, vit ganga og stunda í gróvina«.

»Ja, nei, nei, eg kann ætla tað, tit hava einki at lata, væl tit svara tykkara, tað var ikki tí, eg spurdi. Men tað var barastani hetta, at fekk eg einar tretivu krónur, so—e—so tók eingin nakað út úr húsinum frá honum«.

Tað var sum tey gomlu vóru stungin: »Skal sonurin pantaste«.

Kommunumaðurin ippir akslar og lavir við øllum yvirpartinum: »Ja, alt ov satt, alt ov satt. Vit vilja ikki ganga fólki so nær, men hvat er at gera? Eg gangi um bygdina at lokka nōkur oyru inn nú og tá, men eitt árið fer og annað kemur, og eg fái einki«.

Ketil fór í stovuna, kom aftur við trimum tiggjukrónuseðlum og og rætti fram fyri seg sum í ørsku. Kommunumaðurin tók teir og smoygdi sær út. Tað var einki orð talað meir.